

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการจำแนกหมู่

การศึกษาเรื่องความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทยครั้งนี้นำเสนอด้วยวิธีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยกับปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การจำแนกหมู่(Multiple Classification Analysis หรือ MCA) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามหนึ่งตัวกับตัวแปรอิสระหลายตัวพร้อมๆ กัน เพื่อศึกษาตัวแปรอิสระว่าสามารถอธิบายการผันแปรของตัวแปรตามได้ดีเพียงใด โดยแบ่งการวิเคราะห์ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทยกับปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมโดยใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกหมู่

4.1 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์(correlation)ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (correlation) ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเพื่อเป็นประโยชน์ในการเลือกตัวแปรที่จะนำมาวิเคราะห์การจำแนกหมู่ และทดสอบว่าตัวแปรอิสระที่จะนำมาศึกษามีความสัมพันธ์เชิงเส้น(multicollinearity) หรือไม่ โดยพิจารณาว่าหากตัวแปรอิสระคู่ใดมีความสัมพันธ์กันสูงกว่า 0.75 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันสูง (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์,2540ข:433) จะไม่นำตัวแปรคู่่นั้นไปวิเคราะห์การจำแนกหมู่ ในการศึกษาครั้งนี้ มีตัวแปรอิสระที่นำมาวิเคราะห์ซึ่งเป็นทั้งตัวแปรระดับช่วง(interval scale) ตัวแปรระดับกลุ่ม(nominal scale) และ ตัวแปรจัดอันดับ(ordinal scale) ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ (ยกเว้นตัวแปรระดับช่วง) ต้องนำมาดัดแปลงให้เป็นตัวแปรหุ่น(dummy variable) โดยแบ่งแต่ละตัวแปรเป็น 2 กลุ่มรายการ มีค่าเป็น 0 กับ 1 กำหนดให้กลุ่มรายการตามสมมุติฐานมีค่าเป็น 1 และกลุ่มรายการอื่นๆมีค่าเป็น 0 (reference group) รายละเอียดตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ (correlation) มีดังนี้

1.SEX คือเพศของประชากร

กำหนดให้ 1 คือเพศชาย 0 คือเพศหญิง

2.AGE คืออายุของประชากร(ปี)

3.STUTU คือสถานภาพสมรสของประชากร

กำหนดให้ 1 คือสถานภาพสมรสแบบโสด 0 คือสถานภาพสมรสแบบอื่นๆ

4.OCCUP คืออาชีพ

กำหนดให้ 1 คืออาชีพเกษตรกร 0.คืออาชีพอื่นๆ

5. **INCOM** คือรายได้(บาท/เดือน)
กำหนดให้ 1 คือรายได้น้อยกว่า 1,000 บาท 0 คือกลุ่มรายได้ในระดับอื่นๆ
6. **HOME** คือการมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย
กำหนดให้ 1 คือมีกรรมสิทธิ์ในบ้านเป็นของตนเอง 0 คือการมีกรรมสิทธิ์ในบ้านในลักษณะอื่นๆ
7. **LAND** คือการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน
กำหนดให้ 1 คือมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นของตนเอง 0 คือการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินในลักษณะอื่นๆ
8. **EDU** คือระดับการศึกษา
กำหนดให้ 1 คือการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา 0 คือการศึกษาในระดับอื่นๆ
9. **D9D** คือการมีปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน
กำหนดให้ 1 คือไม่มีปัญหา 0 คือมีปัญหาบ้างและมีปัญหามาก
10. **HOUSE** คือจำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน(คน)
กำหนดให้ 1 คือจำนวนสมาชิก 1-2 คน 0 คือจำนวนสมาชิกในระดับอื่นๆ
11. **TIME** คือระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน(นาที)
กำหนดให้ 1 คือ 1-15 นาที 0 คือระยะเวลาในระดับอื่นๆ
12. **TYPE** คือประเภทของบ้าน
กำหนดให้ 1 คือบ้านเดี่ยว 0 คือบ้านในประเภทอื่นๆ
13. **D9A** คือปัญหาน้ำเสีย
กำหนดให้ 1 คือไม่มีปัญหา 0 คือมีปัญหาบ้างและมีปัญหามาก
14. **D9C** คือปัญหาเสียงดัง
กำหนดให้ 1 คือไม่มีปัญหา 0 คือมีปัญหาบ้างและมีปัญหามาก
15. **D9E** คือปัญหาขยะมูลฝอย
กำหนดให้ 1 คือไม่มีปัญหา 0 คือมีปัญหาบ้างและมีปัญหามาก
16. **STS** คือความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย
กำหนดให้ 1 คือพึงพอใจ 0 คือไม่พึงพอใจ

จากตารางที่ 33 เมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันแล้ว พบว่าไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดที่มีความสัมพันธ์กันมากกว่าหรือเท่ากับ 0.75 ซึ่งค่าความสัมพันธ์ที่พบสูงสุดมี 2 คู่ คือ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัยกับการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน (Pearson Coefficient = 0.578) และ อาชีพกับรายได้ (Pearson Coefficient = 0.481) ซึ่งค่าความสัมพันธ์ไม่เกิน 0.75 ดังนั้นจึงสามารถนำตัวแปรทั้งหมดมาพิจารณาพร้อมกันในรูปแบบจำลองการวิเคราะห์พหุในส่วนตัวแปรได้

การวิเคราะห์จำแนกหมู่เป็นการศึกษาความแตกต่างของหน่วยวิเคราะห์ในแต่ละกลุ่มย่อยของตัวแปรอิสระว่ามีปริมาณความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใดและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยเอาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มย่อยของตัวแปรอิสระมาเปรียบเทียบกัน (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2438:410) ตัวแปรอิสระที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์จำแนกหมู่นี้ได้นำมาทั้งหมด 15 ตัว ด้วยกันคือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ระดับการศึกษา ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน ประเภทของบ้าน ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาเสียงดัง ปัญหาขยะมูลฝอย ซึ่งจากตารางที่ 33 พบว่าไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดที่มีความสัมพันธ์มากกว่าหรือเท่ากับ 0.75 ดังนั้นจึงสามารถนำตัวแปรเหล่านี้มาพิจารณาพร้อมกันในแบบจำลองเดียวกันได้

การวิเคราะห์จำแนกหมู่โดยใช้โปรแกรม SPSS นี้จะใช้ค่าสถิติดังนี้

- 1.ค่าเฉลี่ยรวม (Grand mean) ของตัวแปรตาม
- 2.ค่าเบี่ยงเบนที่ยังไม่ปรับจากค่าเฉลี่ยรวมของแต่ละกลุ่ม หรือหมวดของตัวแปรอิสระ (Unadjusted deviation from grand mean)
- 3.ค่า Eta แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามโดยไม่มีการปรับอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวอื่นๆค่า Eta จะใช้เมื่อตัวแปรอิสระเป็นระดับแบ่งกลุ่ม (Nominal level)และตัวแปรตามเป็นระดับช่วง(Interval level) หรืออัตราส่วน(Ratio level) และค่า Eta หรือ Correlation Ratio แสดงสัดส่วนของความแปรผันในตัวแปรตามที่อธิบายด้วยตัวแปรอิสระแต่ละตัว
- 4.ค่าเบี่ยงเบน(ที่ปรับแล้ว)จากค่าเฉลี่ยรวมของแต่ละกลุ่มหรือหมวดของตัวแปรอิสระ (Adjusted for independents and covariate deviation)
- 5.ค่า Beta หรือสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ปรับฐาน (Standardized regression coefficient) เป็นการวัดจำนวนหน่วยเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังจากปรับอิทธิพลของตัวแปรพยากรณ์อื่นๆ หรือแสดงความสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบ (Relative importance) ของตัวแปรอิสระทั้งหลาย ในการอธิบายตัวแปรตามเมื่อตัวแปรพยากรณ์อื่นๆ ถูกทำให้คงที่ ค่า Beta นี้ไม่ได้แสดงในรูปร้อยละปรับอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ
- 6.ค่า R² แสดงสัดส่วนของความแปรปรวนในตัวแปรตามนี้อธิบายด้วยตัวแปรอิสระทั้งหมดและตัวแปรร่วม(ถ้ามี)รวมกัน
- 7.การทดสอบความสัมพันธ์ของสถิติ F (F. Test) ซึ่งแสดงในรูประดับนัยสำคัญทางสถิติเป็นการทดสอบว่าตัวแปรอิสระนั้น พยากรณ์การเกิดตัวแปรตามได้เพียงใด

เพื่อลดความซับซ้อนในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานว่าตัวแปรอิสระที่นำมาวิเคราะห์ไม่มีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ต่อกันในการมีผลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นในตารางการวิเคราะห์การจำแนกหมู่จึงแสดงผลการวิเคราะห์โดยไม่นำปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเข้ามาเกี่ยวข้องและเพื่อให้ง่ายในการ

วิเคราะห์และตีความผลการศึกษา การเสนอผลซึ่งได้จากการวิเคราะห์การจำแนกพหุในตารางของการศึกษานี้ จึงไม่ได้แสดงในรูปค่าเบี่ยงเบน แต่เป็นการแสดงผลที่ได้จากการคำนวณความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรวมและค่าเบี่ยงเบน (ทั้งนี้ปรับและไม่ปรับอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ) ของแต่ละกลุ่มหรือหมวดของตัวแปรอิสระ

จากตารางสหสัมพันธ์(ตารางที่ 33) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ พบว่า มีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันในทิศทางที่เป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.01 ที่น่าสนใจได้แก่ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัยกับการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน (ตัวแปรที่6 กับ ตัวแปรที่7) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.57 แสดงให้เห็นว่า ประชากรที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่จะมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านด้วยนอกจากนี้ตัวแปร อาชีพ กับ รายได้ (ตัวแปรที่4 กับ ตัวแปรที่5) ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.48 แสดงให้เห็นว่าประชากรที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมส่วนใหญ่จะมีรายได้น้อย อาชีพกับประเภทของบ้าน (ตัวแปรที่4 กับ ตัวแปรที่ 12) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.33 แสดงให้เห็นว่าประชากรที่ประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรมส่วนใหญ่จะอยู่อาศัยในบ้านประเภทบ้านเดี่ยว สถานภาพสมรส กับ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย (ตัวแปรที่3 กับ ตัวแปรที่ 6) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.27 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างนี้ที่ยังมีสถานภาพสมรสแบบโสดส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย อายุ กับ ระดับการศึกษา (ตัวแปรที่ 2 กับ ตัวแปรที่ 9) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.26 หมายถึงว่า ประชากรที่อายุมากส่วนใหญ่จะมีการศึกษาในระดับที่ต่ำ อาชีพ กับ ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน (ตัวแปรที่ 4 กับ ตัวแปรที่11) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.22 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ประชากรที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมใช้ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงานระหว่าง 1-15 นาที ซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริง คือประชากรที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมส่วนใหญ่จะทำงานใกล้กับบ้านที่อยู่อาศัย

สำหรับตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ที่น่าสนใจได้แก่ ตัวแปรอายุ กับ ตัวแปรการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน (ตัวแปรที่ 2 กับตัวแปรที่ 7) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.35 แสดงให้เห็นว่าประชากรที่มีอายุมากขึ้นส่วนใหญ่จะมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านน้อยลงซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ว่าประชากรที่มีอายุมากขึ้น ส่วนใหญ่มักจะยกที่ดินให้กับลูกหลาน: ตัวแปรอายุ กับ ตัวแปรสถานภาพสมรส (ตัวแปรที่2 กับ ตัวแปรที่ 3) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.32 สะท้อนให้เห็นว่าประชากรที่อายุมากมีแนวโน้มที่จะเป็นสถานภาพสมรสแบบสมรสเพิ่มมากขึ้น อายุ กับ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย (ตัวแปรที่ 2 กับตัวแปรที่ 6) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.28 ซึ่งหมายถึงประชากรที่มีอายุมากถึงระดับหนึ่งส่วนใหญ่จะมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัยน้อยลง สถานภาพสมรส กับอาชีพ (ตัวแปรที่ 3 กับ ตัวแปรที่4) มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.14 แสดงให้เห็นว่าประชากรที่มีสถานภาพสมรสแบบโสดส่วนใหญ่จะไม่นิยมที่จะประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม

ตารางที่ 33 สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ใช้ศึกษาความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทย

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1.sex																
2.age	.084**															
3.stutu	.053**	-.324**														
4.occup	.092**	.092**	-.147**													
5.income	-.055**	.110**	-.106**	.481**												
6.home	-.014	-.289**	.279**	-.101**	-.085**											
7.land	-.023	-.351**	.192**	-.104**	-.086**	.578**										
8.edu	-.089**	.261**	-.087**	.046**	.070**	-.075**	-.077**									
9.d9d	.032	.066**	-.034	.083**	.052**	-.015	-.009	-.008								
10.house	.061**	.088**	.095**	-.083**	-.006	-.056**	-.016	-.002	.018							
11.time	.115**	-.063**	-.046**	.222**	.063**	-.003	.010	-.058**	.008	-.002						
12.type	.016	.166**	-.109**	.330**	.201**	.014	-.132**	.043*	.103**	.084**	.053**					
13.d9a	.001	.016	-.023	.159**	.144**	.001	-.013	.045*	.098**	.010	.038*	.058**				
14.d9c	.024	.038**	-.053**	.196**	.105**	.036*	.007	.035	.218**	.010	.049**	.228**	.196**			
15.d9e	.006	.109**	-.047**	.121**	.095**	-.011	-.068**	.041*	.200**	-.018	.056**	.110**	.239**	.258**		
16.sts	.032	.012	-.015	-.015	-.022	.003	-.012	-.012	-.011	.049**	-.022	-.044	.022	.010	.018	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.01 *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วยวิธีการจำแนกหมู่

การวิเคราะห์การจำแนกหมู่เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามหนึ่งตัวกับตัวแปรอิสระหลายตัวพร้อมๆกัน เพื่อพิจารณาว่าตัวแปรอิสระเหล่านั้นสามารถอธิบายการผันแปรของตัวแปรตามได้ดีเพียงใด และแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระแต่ละตัวทั้งก่อนและหลังการควบคุมตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ในการวิเคราะห์ด้วยวิธีนี้ตัวแปรอิสระจะเป็นตัวแปรระดับกลุ่มหรือตัวแปรระดับจัดอันดับ และตัวแปรตามเป็นตัวแปรระดับช่วงหรือตัวแปรทวิ(สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์,2540:50) โดยที่ตัวแปรตามที่นำมาศึกษาครั้งนี้ คือ ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทยเป็นตัวแปรระดับกลุ่ม ผู้วิจัยจึงแปลงให้เป็นตัวแปรทวิ

ตัวแปรตามและตัวแปรอิสระที่นำมาวิเคราะห์การจำแนกหมู่มีคุณสมบัติและกลุ่มรายการดังต่อไปนี้

1.ตัวแปรตามที่นำมาวิเคราะห์การจำแนกหมู่ครั้งนี้ คือ ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทย ได้แปลงให้เป็นตัวแปรทวิ

กำหนดให้ 1 คือ ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

0 คือ ไม่พึงพอใจ

2.ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากรมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส

3.ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมมี 8 ตัวแปร ได้แก่ อาชีพ รายได้ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน ระดับการศึกษา ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน

4.ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมมี 4 ตัวแปร ได้แก่ ประเภทของบ้าน ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาเสียงดัง ปัญหาขยะมูลฝอย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทยกับตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคมและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมด้วยการจำแนกหมู่มีสมการที่ปรับอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ 7 สมการคือ

สมการปรับ 1 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร

สมการปรับ 2 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคม

สมการปรับ 3 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

สมการปรับ 4 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากรและเศรษฐกิจสังคม

สมการปรับ 5 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากรและสิ่งแวดล้อม

สมการปรับ 6 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม

สมการปรับ 7 ควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ทุกตัว

อนึ่งโดยที่การวิเคราะห์การจำแนกพหุที่ใช้โปรแกรม spss มีข้อกำหนดว่าแต่ละสมการจะมีตัวแปรอิสระได้ไม่เกิน 10 ตัวแปร และมีตัวแปรผันร่วมได้ไม่เกิน 10 ตัว (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2538:405-451)แต่ในการศึกษาครั้งนี้มีตัวแปรอิสระทั้งสิ้น 15 ตัวแปร ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องนำตัวแปรอิสระที่เป็นตัวแปรระดับช่วง 1 ตัวและตัวแปรทวิจำนวน 4 ตัว เข้ามาสู่การวิเคราะห์การจำแนกพหุในสมการปรับ 4 ปรับ 6 และปรับ 7 ในฐานะตัวแปรผันร่วม(covariate variable) และแสดงผลในรูปของความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรตาม ตัวแปรผันร่วมในสมการปรับ 4 ได้แก่ตัวแปรอายุ สมการปรับ 6 ได้แก่ตัวแปร จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน และระดับการศึกษา และสมการปรับ 7 ได้แก่ตัวแปร อายุ เพศ สถานภาพสมรส จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้านและ ระดับการศึกษา

1.เพศ

จากผลการศึกษา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย (สดมภ์ไม่ปรับ ตัวแปรที่ 1 ตารางที่ 34) มีทิศทางเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกล่าวคือ ประชากรเพศชายมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงกว่าประชากรเพศหญิงเล็กน้อย

เมื่อนำปัจจัยทางประชากร คือ อายุ สถานภาพสมรส มาพิจารณาประกอบ(สมการปรับ1)พบว่า ความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยลดลงเล็กน้อยและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่า eta 0.03 เป็นค่า beta 0.01 ในสมการปรับ1)แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทางประชากรอื่นทุกตัวรวมกันไม่ได้มีส่วนช่วยสนับสนุนให้เกิดความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยและเมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจและสังคม(ในสมการปรับ4) พบว่าระดับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยลดลงจากในระดับ 2 ตัวแปร และยังน้อยกว่าในสมการปรับ1 (ค่า beta 0.00 ในสมการปรับ4)และเมื่อนำปัจจัยทางประชากร และ สิ่งแวดล้อม มาร่วมพิจารณา (สมการปรับ5) พบว่ายังคงไม่มีความแตกต่างจากสมการปรับ4(ค่า beta 0.00 ในสมการปรับ5) ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าปัจจัยทางประชากรและสิ่งแวดล้อมทุกตัวรวมกันไม่ได้มีส่วนช่วยสนับสนุนให้เกิดความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

หลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในทุกสมการ พบว่า เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยโดยเพศชายจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยมากกว่าเพศหญิง

2.อายุ

อายุเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในแนวคิดทางประชากรศาสตร์เพราะ อายุเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึง ความรู้สึกรู้สึกคิด ทศนคติหรือประสบการณ์ ตลอดจนความต้องการในด้านต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน สุนันทา ศรีศิริ (2541 :41) ด้วยเหตุนี้จึง

เป็นที่น่าสนใจศึกษาว่าอายุที่แตกต่างกันของประชากรจะมีความสัมพันธ์กับระดับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยอย่างไรบ้างหรือไม่

จากการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร(สคมภไม่ปรับ ตัวแปรที่ 2 ตารางที่ 34) พบว่า ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยได้เพิ่มขึ้นตามอายุของประชากรที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำปัจจัยทางประชากรตัวอื่นเข้ามาร่วมพิจารณา คือ เพศ สถานภาพสมรส ในสมการปรับ 1 พบว่า ปัจจัยดังกล่าวทำให้ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นเล็กน้อยและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01(ค่า eta 0.11 เป็นค่า beta 0.12) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางประชากรอื่นทุกตัวรวมกันมีส่วนช่วยสนับสนุนเพียงเล็กน้อยที่ทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

เมื่อเพิ่มปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ ปัจจัยทางประชากรและสิ่งแวดล้อมในสมการปรับ5 พบว่าทำให้ความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยลดลงกว่าในระดับ 2 ตัวแปรเล็กน้อย และ ยังต่ำกว่าในสมการปรับ 1 (ค่า beta 0.09 ในสมการปรับ 5) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางประชากรและสิ่งแวดล้อมทุกตัวรวมกันมีอิทธิพลทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

หลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ พบว่าทิศทางความสัมพันธ์ยังคงเป็นไปตามสมมุติฐานและมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอาจกล่าวได้ว่าอายุมีผลต่อความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

3.สถานภาพสมรส

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย(สคมภไม่ปรับ ตัวแปรที่ 3 ตารางที่ 34)พบว่า ประชากรทุกกลุ่มสถานภาพสมรสมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเท่ากัน ซึ่งผลดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้และไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำปัจจัยทางประชากรคือ เพศ อายุ (สมการปรับ 1) หรือเพิ่มปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม (สมการปรับ4)หรือนำ ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม(สมการปรับ5)มาพิจารณาร่วมด้วย พบว่า ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่เปลี่ยนแปลงจากระดับ 2 ตัวแปรมากนัก (ค่า eta 0.00 เป็นค่า beta 0.04ในสมการปรับ 1 ,4 และปรับ5) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยอื่นทุกตัวรวมกันมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรส กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

4.อาชีพ

จากการศึกษา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพ กับ ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย (สคมภไม่ปรับ ตัวแปรที่ 4 ตารางที่ 34) เป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้คือ ประชากรที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม จะมีระดับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงกว่า ประชากรที่ประกอบอาชีพ ค้าขาย บริการ วิชาชีพ อุตสาหกรรม และไม่ได้ทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม คือ รายได้ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน ระดับการศึกษา ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน (สมการปรับ 2) มาร่วมพิจารณาประกอบพบว่า ความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจลดลงและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่า η 0.13 เป็นค่า β 0.06 ในสมการปรับ 2) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นไม่มีส่วนช่วยสนับสนุนทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และเมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากรในสมการปรับ 4 หรือนำปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมมาเพิ่มในสมการปรับ 6 พบว่า ทำให้ความแตกต่างในเรื่องของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยลดลงอย่างมากจากระดับ 2 ตัวแปร (ค่า η 0.13 เป็นค่า β 0.05 และ 0.06 ตามลำดับ) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยดังกล่าวในสมการที่ 4 และสมการที่ 6 มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพ กับ ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และเมื่อนำปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม มาร่วมพิจารณาพร้อมกันในสมการที่ 7 พบว่าไม่มีความแตกต่างจากสมการที่ 4 (β 0.05 สมการที่ 7)

จึงสรุปได้หลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ พบว่าทิศทางความสัมพันธ์คงเป็นไปตามสมมุติฐานบางส่วนแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงให้เห็นว่าปัจจัยอื่น ๆ มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง อาชีพ กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

5. รายได้

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรไทยกับรายได้ในระดับ 2 ตัวแปร (สมการปรับ 5 ตัวแปรที่ 5 ตารางที่ 34)พบว่า รายได้มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ประชากรที่มีรายได้น้อยกว่า 1,000 บาท/เดือน จะเป็นกลุ่มที่มีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงที่สุดคือร้อยละ 84 เปรียบเทียบกับร้อยละ 80 ร้อยละ 78 ร้อยละ 76 และร้อยละ 75 ในกลุ่มที่ไม่มีรายได้ มีรายได้ระหว่าง 1,001-5,000 บาท/เดือน 11,001 บาท/เดือนขึ้นไป และมีรายได้ระหว่าง 5,001-11,000 บาทต่อเดือน ตามลำดับ

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้อำนาจเศรษฐกิจ สังคม (สมการปรับ 2) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยกับรายได้ของประชากรลดลงจากการศึกษาในระดับ 2 ตัวแปร (ค่า η 0.07 เป็นค่า β 0.01) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมตัวอื่น ๆ มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากรในสมการปรับ 4 และเพิ่มปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมในสมการปรับ 6 หรือเมื่อนำปัจจัยอื่นทุกปัจจัยได้แก่ ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมมาวิเคราะห์ร่วมในสมการปรับ 7 พบว่าลักษณะความสัมพันธ์ที่พบไม่มีความแตกต่างจากสมการปรับ 2 (ค่า β 0.02 0.00 และ 0.02 ตามลำดับ)

สรุปได้ว่าหลังจากที่มีการควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ แล้วพบว่าทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรเป็นไปตามสมมติฐานแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6.การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปรพบว่า (สมการที่ไม่ปรับ ตัวแปรที่ 6 ตารางที่ 34) ประชากรที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านเป็นของตนเองจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงสุด รองลงมาจะเป็นผู้ที่อาศัยบ้านของคนอื่น (บิดามารดา ญาติ) และ บ้านเช่า ส่วนน้อยที่สุดได้แก่ผู้ที่เช่าซื้อ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม อื่นๆ (สมการปรับ 2) มาร่วมพิจารณาความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามการมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัยพบว่าลดลงไปมาก (ค่า η 0.18 เป็นค่า β 0.08) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยกับการมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัยค่อนข้างมาก แต่เมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากร ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส (สมการที่ 4) พบว่าความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยแตกต่างจากเมื่อพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม น้อยมาก (ค่า β 0.05) และเมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (สมการปรับ 6) มาพิจารณาพบว่าไม่มีความแตกต่างจากสมการปรับ 4 และเมื่อควบคุมตัวแปรอื่นๆ ทุกตัวใน (สมการปรับ 7) พบว่าทิศทางของความสัมพันธ์ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7.การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย (สมการที่ไม่ปรับ ตัวแปรที่ 7 ตารางที่ 34) พบว่าประชากรที่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านเป็นของตนเองจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่อาศัยที่ดินของบุคคลอื่น (บิดามารดา ญาติ) และกลุ่มที่เช่าที่ดิน ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่เช่าซื้อ จะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นๆ (สมการปรับ 2) เข้ามาร่วมพิจารณา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยลดลงจากการศึกษาในระดับ 2 ตัวแปร (ค่า η 0.19 เป็นค่า β 0.12) แสดงว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นๆ มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และเมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากรใน (สมการปรับ 4) พบว่า ปัจจัยทางประชากร ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรนี้ (ค่า β 0.12 ในสมการปรับ 4) และเมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และ ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (สมการปรับ 6) เข้ามาร่วมพิจารณาพบว่าไม่มีความแตกต่างจากสมการปรับ 4

และเมื่อเพิ่มปัจจัยอื่นๆ คือพิจารณาทุกปัจจัย (สมการปรับ 7) พบว่าความสามารถในการอธิบายความผันแปรยังไม่แตกต่างจากการพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม (ค่า β 0.10 ในสมการปรับ 7)

จึงสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่าการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้านเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากร

8.ระดับการศึกษา

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร (สมการไม่ปรับ ตัวแปรที่ 8 ตารางที่ 34) พบว่าประชากรที่มีการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงกว่าประชากรที่มีการศึกษาในระดับที่สูงกว่า ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำปัจจัยอื่นทางเศรษฐกิจ สังคม (สมการปรับ 2) มาร่วมพิจารณาพบว่า ความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามระดับการศึกษาลดลงเล็กน้อย(ค่า η 0.06 เป็นค่า β 0.02) แสดงว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นๆ มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเพียงบ้างและเมื่อนำปัจจัยทางประชากรและปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมตัวอื่น (สมการปรับ 4) พบว่าความผันแปรของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่มีความแตกต่างจากเมื่อพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม (ค่า β 0.02) แสดงว่าปัจจัยทางประชากร ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรนี้

สรุปได้ว่าหลังจากที่มีการควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ แล้วพบว่าทิศทางการสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองที่ศึกษาคงกล่าวยังคงสอดคล้องกับสมมุติฐานแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

9. ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย (สมการไม่ปรับ ตัวแปรที่ 9 ตารางที่ 34) พบว่า ประชากรที่ไม่มีปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้านจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงที่สุด รองลงมาจะเป็นกลุ่มที่มีปัญหาบ้าง ส่วนกลุ่มที่มีปัญหาอย่างมากจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยน้อยที่สุดซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมตัวอื่นได้แก่ อาชีพ รายได้ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน (สมการปรับ 2) มาร่วมพิจารณา พบว่า ความสัมพันธ์ที่พบยังคงมีความใกล้เคียงกับที่พบในระดับ 2 ตัวแปร(ค่า η 0.19 เป็นค่า β 0.17)และเมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และปัจจัยทางประชากรมาพิจารณาร่วมด้วย(สมการปรับ 4) พบว่า ความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ต่างไปจากการพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และเมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (สมการปรับ 6) หรือเพิ่มปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทาง

เศรษฐกิจ สังคม และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม(สมการปรับ 7)พบว่ามีความแตกต่างจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปรอย่างมาก(ค่า β 0.12 ในสมการปรับ 6 0.12 ในสมการปรับ 7) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมในกรณีปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้านมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงกว่าปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม

หลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ พบว่าทิศทางความสัมพันธ์ยังคงสอดคล้องกับสมมุติฐาน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงอาจกล่าวได้ว่าปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้านมีผลต่อความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

1.10 จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย (สมการปรับ 10 ตารางที่ 34) พบว่าประชากรที่มีจำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้านตั้งแต่ 7 คนขึ้นไปจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงสุด รองลงมาจะเป็นผู้ที่มีจำนวนสมาชิก 5-6 คน ถัดมาจะเป็นกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิก 1-2 คน และกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิก 3-4 คน จะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานและไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่น(สมการปรับ2)เข้ามาร่วมพิจารณาพบว่าลักษณะความสัมพันธ์ยังคงไม่แตกต่างจากที่พบในระดับ 2 ตัวแปร (ค่า η 0.05 เป็นค่า β 0.04)และเมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม (สมการปรับ4) ก็ยังพบว่าไม่แตกต่างจากการพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม(ค่า β เท่ากับ 0.03ในสมการปรับ4) แสดงว่าปัจจัยอื่นๆ ไม่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกที่อาศัยในบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

สรุปได้ว่าหลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ แล้วทิศทางความสัมพันธ์ในระหว่างตัวแปรที่ศึกษาก็ยังไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน และไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ จึงอาจกล่าวได้ว่าจำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้านไม่มีผลต่อความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากร

11.ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน

ระยะเวลาการเดินทางจากบ้าน ไปสู่ที่ทำงานนับได้ว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับระดับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรเพราะระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงานสะท้อนให้เห็นถึงความสะดวกสบายและความรวดเร็วในการเข้าถึงแหล่งงานรวมทั้งการอยู่อาศัยใกล้แหล่งงานอาจจะบ่งบอกถึงลักษณะของชุมชนหรือสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วย

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร (สมการปรับ 11 ตารางที่34)พบว่าประชากรที่ใช้ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงานระหว่าง 1-15 นาทีและ 16-30 นาที จะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยในระดับที่ใกล้เคียงกันส่วนประชากรที่ใช้เวลาดั้งแต่ 31 นาทีขึ้นไปจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นๆ ได้แก่ อาชีพ รายได้ การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่อยู่อาศัย การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินปลูกบ้าน ระดับการศึกษา ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน (สมการที่ 2) มาร่วมพิจารณาพบว่าไม่มีความแตกต่างจากการศึกษาในระดับ 2 ตัวแปร (ค่า eta 0.04 เป็นค่า beta 0.04) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ตัวอื่นๆ ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงานกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และเมื่อนำปัจจัยทางประชากรเข้ามาร่วมพิจารณา(สมการปรับ 4)พบว่าไม่มีความแตกต่างจากสมการปรับ 2 (ค่า beta 0.03 ในสมการปรับ 4) และเมื่อนำปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมและปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมตัวอื่นๆเข้ามาพิจารณา (สมการปรับ 6) พบว่าความผันแปรของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ต่างเมื่อพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม (ค่า beta 0.02) แสดงว่าปัจจัยอื่นๆในสมการปรับ 6 ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรนี้ และเมื่อควบคุมตัวแปรอื่นๆทุกตัว(สมการปรับ 7)ก็ยังพบว่าไม่มีความแตกต่างจากสมการปรับ 6 (ค่า beta 0.02)

สรุปว่าหลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ พบว่าทิศทางการความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงานกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยยังคงเป็นไปตามสมมุติฐานแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

12.ประเภทของบ้าน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร (สมการไม่ปรับ ตัวแปรที่ 12 ตารางที่ 34) ระหว่างประเภทของบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรพบว่าประชากรที่อาศัยในบ้านประเภทบ้านเดี่ยวจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสูงสุด รองลงมาจะเป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในบ้านประเภท เทาว์เฮาส์ อพาร์ทเมนต์ และห้องแถว ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อนำปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นๆ อันได้แก่ ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาเสียงดัง ปัญหาขยะมูลฝอย (สมการที่ 3) มาร่วมพิจารณาพบว่า ความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามประเภทของบ้านลดลง(ค่า eta 0.15 เป็นค่า beta 0.10) แสดงว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของประชากรและเมื่อเพิ่มปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมอื่นๆ (สมการปรับ 5) พบว่าความผันแปรของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ต่างไปจากเมื่อพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม(ค่า beta 0.10) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยทางประชากรไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรนี้ แต่เมื่อนำปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมตัวอื่นๆ (สมการปรับ 6) พบว่าความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยลดลง(ค่า beta 0.04)แสดงว่าปัจจัยอื่นมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรนี้ และเมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอื่นทุกตัว (สมการที่ 7) พบว่าไม่มีความแตกต่างจากสมการที่ 6(ค่า beta 0.04)แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และ

ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ตัวอื่นมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของบ้านกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย แต่ปัจจัยอื่นๆ ไม่มีผลดังกล่าว

หลังจากควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นในสมการต่างๆ พบว่าทิศทางการสัมพันธ์ยังคงเป็นไปตามสมมติฐานแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

13. ปัญหาน้ำเสีย

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร(สมการที่ไม่ปรับ ตัวแปรที่13 ตารางที่ 34)พบว่าประชากรที่ไม่มีปัญหาเรื่องน้ำเสียจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยมากที่สุด รองลงมาจะเป็นผู้ที่ปัญหา น้ำเสียบ้าง และน้อยที่สุดจะเป็นผู้ที่มีปัญหาน้ำเสียมาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อนำปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม คือ ประเภทของบ้าน ปัญหาเสียงดัง ปัญหาขยะมูลฝอย(สมการปรับ3)มาพิจารณาพบว่าความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามการมีปัญหาน้ำเสียลดลงอย่างมากและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.01(eta 0.16 เป็นค่า beta 0.10)แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาน้ำเสียกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เมื่อนำปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ5) และเพิ่มปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม(สมการปรับ6)หรือนำปัจจัยอื่นทุกตัวมาร่วมพิจารณา (สมการปรับ7) พบว่า ความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ต่างจากสมการปรับ3มากนัก(ค่า beta 0.10 ,0.08และ0.08ในสมการปรับ 5 ,6และ7 ตามลำดับ)แสดงว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการมีปัญหาน้ำเสียกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยแต่ปัจจัยอื่นๆ ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว

จึงสรุปได้ว่าปัญหาน้ำเสียมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.01

14. ปัญหาเสียงดัง

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร(สมการที่ไม่ปรับ ตัวแปรที่13 ตารางที่ 34)พบว่าประชากรที่ไม่มีปัญหาเรื่องเสียงดังจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยมากที่สุด รองลงมาจะเป็นผู้ที่ปัญหา บ้าง และน้อยที่สุดจะเป็นผู้ที่มีปัญหา มาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อนำปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม คือ ประเภทของบ้าน ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาขยะมูลฝอย(สมการปรับ3) มาพิจารณาพบว่าความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามปัญหาเสียงดังลดลงอย่างมากและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.01 (eta 0.18 เป็นค่า beta 0.09) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาเสียงดังกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยค่อนข้างมาก เมื่อนำปัจจัยทางประชากร(สมการปรับ5)และเพิ่มปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม(สมการปรับ6)หรือนำปัจจัยอื่นทุกตัวมาร่วมพิจารณา(สมการปรับ7)พบว่า ความแตกต่างของ

ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ต่างจากสมการปรับ 3 มากนักและมีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่า β 0.09 ,0.07 และ 0.07 ในสมการปรับ 5,6 และ 7 ตามลำดับ) แสดงว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาเสียงดังกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยแต่ปัจจัยอื่นๆ ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว

จึงสรุปได้ว่าการที่ประชากรตัวอย่างมีปัญหาในเรื่องเสียงเสียงดังรบกวนนั้นปัญหาดังกล่าวเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยและสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

15. ปัญหาขยะมูลฝอย

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร (สมการไม่ปรับ ตัวแปรที่ 13 ตารางที่ 34) พบว่าประชากรที่มีปัญหาเรื่องขยะมูลฝอยอย่างมากจะมีเป็นผู้ที่ความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด รองลงมาจะเป็นผู้ที่มีปัญหาบ้าง และผู้ที่ไม่ปัญหาขยะจะมีความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อนำปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม คือ ประเภทของบ้าน ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาเสียงดัง (สมการปรับ 3) มาพิจารณาพบว่าความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยตามปัญหาขยะมูลฝอยลดลงอย่างมากและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (η 0.20 เป็นค่า β 0.13) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการมีปัญหาเรื่องขยะมูลฝอยกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เมื่อนำปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 5) และเพิ่มปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม (สมการปรับ 6) หรือนำปัจจัยอื่นทุกตัวมาร่วมพิจารณา (สมการปรับ 7) พบว่า ความแตกต่างของความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ต่างจากสมการปรับ 3 มากนัก (ค่า β 0.13 ,0.10 และ 0.10 ในสมการปรับ 5,6 และ 7 ตามลำดับ) แสดงว่าปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมตัวอื่นมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการมีปัญหาขยะมูลฝอยกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยแต่ปัจจัยอื่นๆ ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว

จึงสรุปได้ว่าการมีปัญหาขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 34 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วยวิธีการจำแนกหมู่

ตัวแปรอิสระ	จำนวน ตัวอย่าง	ไม่ ปรับ	สมการปรับครั้งที่							
			1	2	3	4	5	6	7	
อัตราส่วนร้อยละเฉลี่ยโดย	3,140	79								
รวม										
1.เพศ										
ชาย	1,020	80	80			81	80			
หญิง	2,120	78	79			78	79			
eta/beta		0.03	0.01			0.00	0.00			
Coefficient										0.080
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		-	-			-	-			-
2.อายุ										
15-29 ปี	689	75	73					76		
30-39 ปี	867	76	76					76		
40-49 ปี	652	79	80					79		
50-59 ปี	507	86	86					85		
60 ปีขึ้นไป	416	85	86					83		
eta/beta		0.11	0.12					0.09		
Coefficient							0.001			0.001
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**	**				-	**		-
3.สถานภาพสมรส										
สมรส	2,409	79	79				79	79		
หม้าย,หย่า,แยก	385	79	76				79	76		
โสด	346	79	82				79	83		
eta/beta		0.00	0.04				0.04	0.04		
Coefficient										0.045
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		-	-				-	-		-

ตารางที่ 34 (ต่อ) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม
 ล้อมกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วยวิธีการจำแนกพหุ

ตัวแปรอิสระ	จำนวน ตัวอย่าง	ไม่ ปรับ	สมการปรับครั้งที่						
			1	2	3	4	5	6	7
4.อาชีพ									
วิชาชีพ	348	75		76		75		76	76
ค้าขาย	444	79		81		78		82	82
เกษตรกรรม	1,082	85		80		85		78	79
บริการ	236	70		76		70		76	76
อุตสาหกรรม	372	71		75		71		76	77
ไม่ได้ทำงาน	658	80		82		80		82	80
eta/beta		0.13		0.06		0.05		0.06	0.05
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**		-		-		-	-
5.รายได้									
ไม่มีรายได้	640	80		79		80		79	81
น้อยกว่า 1,000 บาท	665	84		80		84		79	79
1,001-5,000 บาท	1,180	78		79		78		79	79
5,001-11,000 บาท	390	75		79		75		79	78
11,001 บาทขึ้นไป	265	76		79		76		80	79
eta/beta		0.07		0.01		0.02		0.00	0.02
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		*		-		-		-	-
6.การมีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่ อยู่อาศัย									
บ้านเช่า	499	62		72		62		74	75
เช่าซื้อ	30	60		71		60		71	71
มีกรรมสิทธิ์ในบ้าน	1,924	83		80		83		79	79
บ้านของคนอื่น	687	80		83		80		81	82
eta/beta		0.18		0.08		0.05		0.05	0.05
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**		*		*		-	-

ตารางที่ 34 (ต่อ) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วยวิธีการจำแนกพหุ

ตัวแปรอิสระ	จำนวน ตัวอย่าง	ไม่ ปรับ	สมการปรับครั้งที่						
			1	2	3	4	5	6	7
7.การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน									
ปลูกบ้าน									
เช่าที่ดิน	355	61		68		61		69	70
เช่าซื้อ	22	59		67		59		70	70
มีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน	1,477	85		84		85		83	82
ที่ดินของคนอื่น	1,286	77		77		77		77	78
eta/beta		0.19		0.12		0.11		0.10	0.10
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**		**		**		**	*
8.ระดับการศึกษา									
ไม่เคยเรียน,ต่ำกว่าประถม	242	82		79		82			
ประถมศึกษา	2,037	80		79		80			
มัธยมศึกษา	500	74		77		74			
อุดมศึกษา	361	77		79		77			
eta /beta		0.06		0.02		0.02			
Coefficient								0.003	0.001
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		-		-		-		-	-
9.ปัญหาที่เกิดจากพฤติ									
กรรมของเพื่อนบ้าน									
ไม่มีปัญหา	2,740	82		81		82		80	81
มีปัญหาบ้าง	344	64		66		64		69	70
มีปัญหามาก	56	38		41		38		51	52
eta/beta		0.19		0.17		0.17		0.12	0.12
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**		**		**		**	**

ตารางที่ 34 (ต่อ) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วยวิธีการจำแนกพหุ

ตัวแปรอิสระ	จำนวน ตัวอย่าง	ไม่ ปรับ	สมการปรับครั้งที่						
			1	2	3	4	5	6	7
10.จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน									
1-2 คน	396	79		81			79		
3-4 คน	1,350	77		78			77		
5-6 คน	929	80		79			80		
7 คนขึ้นไป	465	83		82			83		
eta/beta		0.05		0.04			0.03		
Coefficient									0.021 0.001
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		-		-			-		-
11.ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงที่ทำงาน									
1-15 นาที	901	81		81			81		80 81
16-30 นาที	537	81		79			81		78 79
31 นาทีขึ้นไป	338	77		77			77		78 78
ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน	1,364	78		78			78		78 78
eta/beta		0.04		0.04			0.03		0.02 0.02
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		-		-			-		-
12.ประเภทของบ้าน									
บ้านเดี่ยว	2,552	82			81			81	79 80
อพาร์ทเมนต์	76	67			69			70	76 76
ทาวน์เฮาส์	43	74			75			75	73 74
ห้องแถว	469	66			70			70	75 75
eta/beta		0.15			0.10			0.10	0.04 0.04
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**			**			**	- -

ตารางที่ 34 (ต่อ) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมกับความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยด้วยวิธีการจำแนกหมู่

ตัวแปรอิสระ	จำนวน ตัวอย่าง	ไม่ ปรับ	สมการปรับครั้งที่						
			1	2	3	4	5	6	7
13.ปัญหาน้ำเสีย									
ไม่มีปัญหา	2,378	83			81		81	81	81
มีปัญหาบ้าง	525	70			72		72	73	73
มีปัญหามาก	237	64			70		70	72	73
eta/beta		0.16			0.10		0.10	0.08	0.08
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**			**		**	**	**
14.ปัญหาเสียงดัง									
ไม่มีปัญหา	2,013	84			81		81	80	80
มีปัญหาบ้าง	824	74			77		77	78	78
มีปัญหามาก	303	60			69		68	71	71
eta/beta		0.18			0.09		0.09	0.07	0.07
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**			**		**	*	**
15.ปัญหาขยะมูลฝอย									
ไม่มีปัญหา	2,627	82			81		81	80	81
มีปัญหาบ้าง	390	66			70		70	72	72
มีปัญหามาก	123	50			58		60	64	64
eta/beta		0.20			0.13		0.13	0.10	0.10
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ		**			**		**	**	**
R ²			0.01	0.08	0.07	0.08	0.08	0.11	0.11
ระดับนัยสำคัญF			**	**	**	**	**	**	**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05